

**UCHWAŁA NR XXIX/203/13
RADY GMINY DYWITY**

z dnia 21 maja 2013 r.

w sprawie przyjęcia treści odpowiedzi na skargę.

Na podstawie art.98 ust.3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 152, poz. 1270, z późniejszymi zmianami) Rada Gminy Dywity uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Rada Gminy Dywity przyjmuje treść odpowiedzi na skargę z dnia 2.04.2013 r. (data wpływu 26.04.2013 r.) na uchwałę Nr XXI/135/12 Rady Gminy Dywity z dnia 18 września 2012 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zabudowy mieszkaniowej, usługowej i infrastruktury technicznej w obrębie geodezyjnym Kieźliny i Myki, gm. Dywity wniesioną przez [REDAKTOR], [REDAKTOR] i [REDAKTOR] do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie i postanawia o jej przekazaniu wraz z aktami sprawy sądowi.

2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Upoważnia się Wójta Gminy Dywity do ustanowienia pełnomocnika procesowego, który będzie reprezentował Gminę Dywity przed właściwym sądem administracyjnym.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Dywity.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Gminy
Dywity

Renata Kaszubska

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr XXIX/203/13

Rady Gminy Dywity

z dnia 21 maja 2013 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
ul. Emilii Plater 1, 10 – 526 Olsztyn**

Skarżący:

[REDAKTURA]

Organ:

Rada Gminy Dywity

ul. Olsztyńska 32, 11-001 Dywity

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) Rada Gminy Dywity przekazuje skargę [REDAKTURA], [REDAKTURA] i [REDAKTURA] [REDAKTURA] na uchwałę Nr XXI/135/12 Rady Gminy Dywity z dnia 18 września 2012r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zabudowy mieszkaniowej, usługowej i infrastruktury technicznej w obrębie geodezyjnym Kieźliny i Myki, gm. Dywity i wnosi o:

1) odrzucenie skargi [REDAKTURA]

oraz

2) oddalenie skargi [REDAKTURA] i [REDAKTURA]

Uzasadnienie

██████████, ██████████ i ██████████ zaskarżyli uchwałę Nr XXI/135/12 Rady Gminy Dywity z dnia 18 września 2012r., błędnie wskazując datę podjęcia uchwały jako 18 października 2012 r., w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zabudowy mieszkaniowej, usługowej i infrastruktury technicznej w obrębie geodezyjnym Kieźliny i Myki, gm. Dywity zarzucając jej naruszenie:

- 1) art. 7, 77 § 1 i 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r.- Kodeks postępowania administracyjnego,
- 2) art. 28 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 pkt 1, 7 i 10 oraz w zw. z art.15 ust.2 pkt 5 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- 3) § 4 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2008r. Nr 160 Wojewody Warmińsko – Mazurskiego w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny,
- 4) art. 6 ust. 1 , 71 ust. 2 pkt. 1 oraz art. 72 ust. 1 pkt 1, 3 i 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. - Prawo ochrony środowiska,
- 5) art. 3 pkt 1, art. 72 ust. 1.pkt 5a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody,
- 6) art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym.

Rada Gminy Dywity wnosi o odrzucenie skargi ██████████ na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

██████████ wezwanie do usunięcia naruszenia prawa złożył wraz z ██████████ oraz ██████████ w Urzędzie Gminy Dywity w dniu 28 grudnia 2012r. Uchwała Rady Gminy Dywity NR XXVI/173/13 z dnia 18 lutego 2013r. w sprawie odmowy uwzględnienia powyższego wezwania do usunięcia naruszenia prawa została opublikowana w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 26 lutego 2013r. Zgodnie z art. 53 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa. Termin do wniesienia skargi przez ██████████ upłynął w dniu 28.03.2013r. a skarga z dnia 26.04.2013r., w oparciu o pierwsze wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, została złożona po terminie.

Następnie ██████████ wraz z ██████████ i ██████████, złożył ponownie wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w dniu 28 marca 2013r. Ugruntowane już stanowisko zajęte przez sądownictwo administracyjne wskazuje, że nie można instytucji wezwania, o której mowa w art. 101 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, traktować jako czynności niewywołującej żadnych skutków prawnych, która może być powtarzana wielokrotnie bez ograniczeń (postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 6 października 2011 r., II SA/Gd 730/11). Tym samym, wezwanie do usunięcia naruszenia prawa jest czynnością prawną przysługującą konkretnemu podmiotowi w stosunku do określonej uchwały jednokrotnie (vide: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2002 r., sygn. akt OSA 2/02 wydane na gruncie ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz następnie powtórzone w obecnie obowiązującym stanie prawnym w postanowieniu z dnia 20 września 2006 r., sygn. akt II GSK 212/06, a także postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt II OSK 754/08, Baza orzeczeń LEX nr 506026, postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 7 września 2009 r., sygn. akt II SA/Ol 605/09, Wspólnota z 2009 r., nr 38, poz. 28, podobnie postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 14 października 2008 r., sygn. akt II SA/Łd 678/08, Baza orzeczeń LEX nr 504538 czy dostępne w internecie (orzeczenia.nsa.gov.pl) postanowienia: II SA/Ol 88/10, I SA/Łd 227/09, II SA/Gl 447/09, II SA/Sz 523/10.

Tak więc, skarga wniesiona w następstwie powtórnego wezwania do usunięcia naruszenia prawa, jako spóźniona, jest niedopuszczalna i z tego powodu organ wnosi o jej odrzucenie.

Rada Gminy Dywity wnosi o oddalenie skargi ██████████ i ██████████, z niżej podanych powodów.

W ocenie Rady Gminy w niniejszej sprawie Skarżący nie wykazali naruszenia ich interesu prawnego lub uprawnienia polegającego na istnieniu związku między zaskarżoną uchwałą Rady Gminy Dywity, a ich własną, indywidualną sytuacją prawną. Ugruntowany jest pogląd w orzecznictwie, iż taki związek musi istnieć w chwili podejmowania uchwały, a nie w przyszłości i powodować następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia konkretnych uprawnień albo nałożenia obowiązków. Należy bowiem wykazać już dokonane uchwałą organu gminy, a nie tylko ewentualnie zagrażające, naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia podmiotu wnoszącego skargę. Zdarzenia przyszłe i niepewne nie mogą bowiem przesądzać o przyznaniu skarżącemu legitymacji do wniesienia skargi (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 września 2001 r., sygn. II SA 1410/01, Baza Orzeczeń LEX nr 53376, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 listopada 1995 r., II SA 1933/95, ONSA 1996/4/170, zob. także wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Białymstoku z dnia 4 maja 2006 r., sygn. II SA/Bk 763/05, Baza Orzeczeń LEX nr 182866 oraz w Warszawie z dnia 1 czerwca 2005 r., sygn. II SA/Wa 2375/04, Baza Orzeczeń LEX nr 171696 i z dnia 4 lutego 2005 r., sygn. OSK 1563/04, Baza Orzeczeń LEX 171196).

W niniejszej sprawie Skarżący nie wykazali naruszenia uchwałą ich interesu prawnego. Przede wszystkim wskazać należy, że droga, oznaczona w skarżonym planie miejscowym, symbolem 7KDD, na spornym odcinku składa się z działek nr 406/50, 406/58 oraz części działki nr 406/59w obrębie Kieźliny. Działka nr 406/50 stanowi własność Gminy Dywity, natomiast działki nr 406/58 i 406/59 nie są własnością Skarżących. Własność nieruchomości sąsiednich przywołanych w skardze (działki nr 406/57, 406/54 i 406/55, które w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną), nie przyznaje skarżącym interesu prawnego. Zdaniem Organu, skutecznie na naruszenie interesu prawnego w przypadku uchwały, której treścią jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego mogą powoływać się osoby, którym do spornej nieruchomości przysługują prawa rzeczowe. Skarżący nie legitymują się żadnym tytułem prawnorzeczowym do gruntu, na którym zaplanowana jest droga 7 KDD.

Ustalenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dotyczące drogi 7 KDD nie wywarły żadnego wpływu na sytuację prawną Skarżących.

Nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że ustalenia skarżonego planu miejscowego naruszają przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza: wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury, walory architektoniczne i krajobrazowe, wymagania ochrony środowiska, w tym gospodarowania wodami i ochrony gruntów rolnych i leśnych, wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, wymagania ochrony zdrowia oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia, a także potrzeby osób niepełnosprawnych, walory ekonomiczne przestrzeni, prawo własności, potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa, potrzeby interesu publicznego oraz potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych. Przepisy określają granice, w jakich gmina może podejmować rozstrzygnięcia w sferze polityki przestrzennej i mając wyłączną kompetencję do planowania miejscowego, samodzielnie kształtować sposób zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu. W niniejszym przypadku wnikliwie i wszechstronnie rozważano zarówno interes indywidualny, jak i publiczny, tak by w sposób obiektywny wykonać, przysługujące gminie, władztwo planistyczne. Sporny odcinek drogi 7 KDD nie może być zlikwidowany, gdyż jest to odcinek istniejącej drogi mającej istotne znaczenie dla obsługi komunikacyjnej północnej części osiedla, częściowo już zrealizowanego. Jednocześnie należy zauważyć, iż zaplanowanie w miejscowym planie przebiegu drogi gminnej nie jest jednoznaczne z wykonaniem dla tej drogi projektu budowlanego, w którym uwzględnia się parametry techniczne drogi.

Zgodnie z art. 17 pkt 6 lit b) ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym projekt planu miejscowego podlega uzgodnieniu na podstawie przepisów odrębnych. W myśl art. 23 ust. 5 ustawy o ochronie przyrody projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gmin w części dotyczącej obszaru chronionego krajobrazu wymagają uzgodnienia z właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów mogących mieć negatywny wpływ na ochroną przyrody obszaru chronionego krajobrazu. Obszar objęty planem zlokalizowany jest w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny (rozporządzenie Wojewody Warmińsko – Mazurskiego Nr 160 z dnia 19 grudnia 2008r., Dz. Urz. Nr 201, poz. 3152), stąd projekt planu został uzgodniony z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Olsztynie postanowieniem z dnia 30 maja 2012r. w zakresie ochrony przyrody. Nieuzyskanie wymaganego uzgodnienia, a także sporządzenie projektu planu wbrew uzgodnieniu stanowi podstawę do orzeczenia nieważności planu. Dodatkowo należy wskazać, iż na Obszarze Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, wprowadzone zostały zakazy, w tym likwidowania i zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych (...), przy czym nie dotyczą one realizacji inwestycji celu publicznego, jakim jest droga gminna 7 KDD.

Przytoczone w skardze przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, tj. art. 7, 77 § 1 (omyłkowo wskazany art. 77 § 1 kpk), i 80 nie mają w niniejszej sprawie zastosowania. W trybie ogólnego postępowania administracyjnego załatwiane są sprawy konkretne, dotyczące indywidualnie oznaczonego podmiotu. Z przyjmowanego w teorii prawa rozróżnienia między aktami stanowienia i aktami stosowania prawa wynika, że w ogólnym postępowaniu administracyjnym nie jest dopuszczalne załatwianie spraw ogólnych w formie aktów stanowienia prawa, które są wydawane w innych postępowaniach i procedurach tworzenia prawa (por. np. niepublikowany wyrok WSA w Warszawie z 12.04.2007r., VII SAB/Wa 71/06). Zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego. Do uchwalania planu nie mają zastosowania przepisy k.p.a., a uchwalony plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego o charakterze powszechnie obowiązującym, wiąże obywateli i organy administracyjne w toku prowadzonych indywidualnych postępowań administracyjnych (wyrok WSA w Krakowie z 13.08.2007r., II SA/Kr 1285/05).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zabudowy mieszkaniowej, usługowej i infrastruktury technicznej w obrębach geodezyjnych Kieźliny i Myki, gm. Dywity uchwalony został w dniu 18 września 2012r. W październiku 2012r. sesja Rady Gminy odbyła się 23 dnia miesiąca i nie podejmowano na niej uchwały dot. przedmiotowego terenu.

Uchwała Nr XXI/135/12 Rady Gminy Dywity z dnia 18 września 2012r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zabudowy mieszkaniowej, usługowej i infrastruktury technicznej w obrębie geodezyjnym Kieźliny i Myki, gm. Dywity przekazana została Wojewodzie Warmińsko – Mazurskiemu w dniu 28 września 2012r., tj. z przekroczeniem 7 dniowego terminu, co zdaniem Organu, nie stanowi naruszenia zasad sporządzania planu oraz istotnego naruszenia trybu jego sporządzania.

Wobec powyższego Rada Gminy Dywity wnosi, jak na wstępie.